

Jak se Josífek přestal bát

Za dlouhých zimních večerů se u Ladů v chalupě scházeli sousedé a vyprávěli si. Nejčastěji si vyprávěli o strašidlech. Tu strašidlo v lese kohosi přepadlo, když se vracel o půlnoci domů, tu zase belhavá kobyla vyděsila hrobníka, tu čarodějnice na koštěti přeletěla nad Hrusicemi, a malý Josífek seděl na štokrleti u pece a vystrašeně poslouchal. Mnohem raději však naslouchal pohádkám, které vyprávěla jeho maminka. Protože v pohádkách, jak už věděl Josífek, vždycky dobro zvítězí nad zlem a všechno dobře dopadne.

Jednou, když sousedé odešli, přikázala maminka Josífkovi:

„Skoč na dvorek pro dřevo a přilož do pece. Ať máme na noc teplíčko.“

Ale Josífkovi se vůbec nechtělo. Ještě byl vystrašený z toho sousedského vyprávění o strašidlech. Co kdyby ho na dvoře nějaké přepadlo a nakonec ho uneslo.

„Maminko, a jsou strašidla?“ zeptal se Josífek.

„Ale, Josífku, strašidla přeci žádná nejsou,“ konejšila ho maminka.

„A čerti jsou?“ dál se ptal Josífek.

„Kdepak, ti jsou jen v pohádkách,“ odpověděla maminka.

„A vodník v Hubáčkovském rybníku?“

„Vodníci jsou taky jen v pohádkách.“

„A víly a čarodějnice a černokněžníci a skřítki a bludičky a jeskyňky a obři?“ vyjmenovával Josífek postavy, které znal z pohádek.

„Ti jsou opravdu jenom v pohádkách.“

„A proč jsou jenom v pohádkách?“ vyzvídal Josífek.

„Protože si je lidé vymysleli.“

„A proč si je lidé vymysleli?“ chtěl zase vědět Josífek.

„Nejspíš proto, že se něčeho báli anebo se polekali. A nedovedli si vysvětlit proč,“ snažila se odpovědět maminka. „Třeba proto, že se někdo utopil a lidé si řekli: To nebylo jenom tak, to ho musel utopit někdo, kdo žije v té vodě. A vymysleli si vodníka, který bydlí v rybníku, v noci sedává na stavidle a lidi topí proto, aby měl jejich dušičky, které si dává do hrníčků. Anebo se někdo v noci srazil s kozlem, který utekl z chlívků. A tak se kozla polekal, že v něm viděl něco mnohem hroznějšího. A byl tu čert, který měl rohy jako kozel, ocas jako kozel, kopyta jako kozel, vyplazoval jazyk jako kozel a stejně tak byl chlupatý a páchl. Anebo někdo šel lesem a uviděl pole-

tovat světýlka. Ale ve strachu ho nenapadlo, že to jsou světlušky. Myslel si, že to jsou bludičky nebo víly, co tančí na pasece. K tomu si pak lidé začali vymýšlet různé příhody a vznikly pohádky. Večer pohádky vyprávěli svým dětem, a když děti dospěly, tak je zase vyprávěly svým dětem. A někdo zase pohádky sepsal a bylo to.“

Josífek pozorně poslouchal a jen řekl:

„Aha.“

Ale pořád mu to nedalo, a znovu se zeptal:

„Opravdu na mě nevyletí žádný čert, když půjdu na dvůr?“

„Opravdu ne!“ ujišťovala maminka Josífka.

„A v Hubáčkovském rybníku tedy není žádný vodník? A nejsou žádná strašidla, bubáci, čarodějnice a tak?“

Celou tu dobu Josífkův tatínek na verpánku opravoval boty, mlčel a jen poslouchal, co si Josífek s maminkou povídají. Potom ale najednou řekl:

„Ale, Pepčo, ono se ne darmo říká, že strach má velké oči, a kdo se bojí, ať nechodí do lesa. Když se budeš bát, tak uvidíš čerta támhle pod postelí a bubáka ve skříni a další budou na tebe čekat na dvoře, protože toho čerta ti stvoří jenom strach. Ale když se bát nebudeš, ani čert nebude. To si pamatuj!“

„Tak já jdu pro to dřevo,“ pronesl nebojácně Josífek.

Uchopil košík a šel.